

Sygn. akt V GC 440/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR J. Dams

Protokolant: S. Poborczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2015 r. w Dzierżoniowie na rozprawie sprawy

z powództwa :

(...) S. A. w W.

przeciwko:

O. M.

o zapłatę 43.427,29 zł

I. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 36.000 zł (trzydzieści sześć tysięcy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2.054,44 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt V GC 440/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 lutego 2015r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) S.A. w W. domagał się od O. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) z/s w K., zapłaty kwoty 43 427,29 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 maja 2014r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu żądania podał, że podstawę dla niego stanowi zawarta przez strony (w tym poprzednika prawnego strony powodowej (...) Bank S.A.) umowa z dnia 1 września 2011r. o kredyt w rachunku nr (...). Pozwany nie wywiązał się z zobowiązań wynikających z tej umowy, w związku z czym została ona wypowiedziana przez powoda, który wystawił dla wykazania swojego roszczenia w dniu 27 maja 2014r. wyciąg z ksiąg bankowych nr (...). Dochodzone roszczenie obejmowało należność główną w kwocie 36 000 zł oraz odsetki umowne od kapitału w kwocie 3 184,02 zł oraz odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 4 229,27 zł, jak również 14 zł tytułem opłat, kosztów i prowizji.

W stosunku do tak określonego roszczenia Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w dniu 10 marca 2015r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. (...).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zarzucił, że przedłożone przez stronę powodową dowody i dokumenty nie mogą stanowić podstawy żądanej kwoty, a to wobec orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011r., sygn. akt P 7/09. Zatem w ocenie pozwanego strona powodowa nie udowodniła dochodzonego roszczenia.

Postanowieniem z dnia 5 maja 2015r. sprawę przekazano do rozpoznania tut. Sądowi.

Na rozprawie w dniu 21 września 2015r. pozwany dodatkowo wywodził, iż złożona przez stronę powodową z naruszeniem art.207 k.p.c. umowa o prowadzenie rachunku bankowego jest zupełnie odmienną od tej, jaka stanowi podstawę żądania i wyciągu z ksiąg bankowych, przy czym na podstawie art.95 ust.1a Prawa bankowego wyciąg z ksiąg banku jest wyłącznie dowodem z dokumentu prywatnego. Wywiódł, iż strony łączyła wyłącznie umowa o prowadzenie rachunku bankowego, z której nie może wynikać zobowiązanie w wysokości dochodzonej w sprawie. Pozwany zaprzeczył, aby zawierał ze stroną powodową umowę o kredyt w rachunku bankowym. Podał, że jedyną opcją, jaką miał przy zawartej umowie, była karta kredytowa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 stycznia 2008r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z O. M., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) z/s w K., umowę o prowadzenie bankowych rachunków bieżących. Na jej podstawie otwarto dla pozwanego rachunek bieżący nr (...). Miał być on prowadzony w PLN. Środki pieniężne, przechowywane na rachunku, miały być oprocentowane wg zmiennej stopy procentowej i podlegać miesięcznej kapitalizacji w ostatnim dniu miesiąca kalendarzowego.

(dowód: umowa z dnia 11.01.2011r., k.67;

potwierdzenie otwarcia rachunku bankowego z 11.01.2008r., k.69)

W dniu 21 sierpnia 2011r. pozwany złożył u strony powodowej wnioski o produkty kredytowe dla firm, tj. kredyt w rachunku bieżącym i kartę kredytową dla firm.

Kredyt w rachunku bieżącym nr (...) miał wynosić kwotę 36 000 zł, a jego celem miało być finansowanie bieżącej działalności gospodarczej.

Limit dla karty kredytowej (...) miał wynosić kwotę 10 000 zł, nr rachunku (...).

(dowód: wnioski o produkty kredytowe dla firm, k.70)

W dniu 15 stycznia 2013r. strona powodowa, działając poprzez swoją markę mBank, wezwała pozwanego do spłaty zaległych płatności w rachunku nr (...) w kwocie 1 475,76 zł w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Jednocześnie wskazała, że w przypadku braku spłaty w 7-dniowym terminie, jej pismo rodzi automatyczny skutek wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, który rozpocznie bieg od następnego dnia po upływie w/w 7-dniowego terminu. Zatem skutek rozwiązania nastąpił z dniem 21 lutego 2013r.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z 2.01.2013r., k.55;

dowód doręczenia, k.71-72)

Według stanu na dzień 1 marca 2013r. saldo operacji na rachunku nr (...) wynosiło kwotę: – 36 000 zł.

Wskazane saldo obowiązywało do dnia 27 maja 2014r., kiedy to strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...). Według niego zaległość pozwanego z tytułu umowy o kredyt w rachunku nr (...) z dnia 1 września 2011r. wynosiła kwotę 43 427,29 zł, w tym należność główną w kwocie 36 000 zł, odsetki umowne od kapitału w kwocie 3 184,02 zł, odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 4 229,27 zł oraz 14 zł tytułem opłat, kosztów i prowizji.

(dowód: elektroniczne zestawienie operacji, k.73-95;

wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), k.26)

W wyniku zmiany statutu (...) Bank S.A. w W. z dnia 11 kwietnia 2013r. stroną umowy z pozwanym został (...) S.A. w W..

(dowód: postanowienie (...) w W. z 22.11.2013r.,

k.58)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 36 000 zł.

Pozwany zarzucał w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że strona powodowa nie udowodniła dochodzonego roszczenia, gdyż w celach dowodowych posługiwała się jedynie dokumentem prywatnym (wyciągiem z ksiąg bankowych), a pozostałe dowody złożyła z uchybieniem terminów procesowych. Zarzucał też, że nie zawarł ze stroną powodową w dniu 1 września 2011r. umowy o kredyt w rachunku nr (...).

Oceniając zarzuty pozwanego w pierwszej kolejności wskazać należy, że strona powodowa składając wraz z pismem procesowym z dnia 11 września 2015r. nowe wnioski dotyczące dowodów z dokumentów nie uchybiła terminom z art.207 k.p.c., albowiem po złożeniu przez pozwanego sprzeciwu od e-nakazu zapłaty nie była w ogóle wzywana przez przewodniczącego do złożenia w określonym terminie pisma, w którym mogłaby się odnieść do tegoż sprzeciwu; zatem złożenie takich nowych wniosków dowodowych przed pierwszą rozprawą było dopuszczalne (art.207 § 3 k.p.c.).

Rację miał natomiast pozwany zarzucając, że zgodnie z art.95 ust.1a/ Prawa bankowego, obowiązującym od dnia 20 lipca 2013r., w postępowaniu cywilnym nie obowiązuje aktualnie przydana dokumentom urzędowym moc prawna ksiąg rachunkowych banków i sporządzonych na ich podstawie wyciągów podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzonych pieczęcią banku. Skoro zatem wyciąg z ksiąg bankowych (...) S.A. Nr (...) z dnia 27 maja 2014r. nie stanowi w rozpoznawanej sprawie dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone, a jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art.245 k.p.c.), to wobec zaprzeczenia przez pozwanego istnieniu podstawy prawnej i faktycznej dla złożonego w wyciągu oświadczenia, ciężar dowodu związany z dochodzonym roszczeniem w całości spoczywał na stronie powodowej. W ocenie Sądu (...) S.A. sprostał temu ciężarowi jedynie co do kwoty 36 000 zł. W szczególności powodowemu bankowi udało się udowodnić, że strony zawarły, jako rodzaj opcji do umowy rachunku bieżącego, umowę o kredyt w rachunku nr (...), aczkolwiek nie była to umowa z dnia 1 września 2011r., o jakiej mowa w wyciągu z ksiąg bankowych. Fakt zawarcia przez strony umowy o kredyt strona powodowa udowodniła wierzytelną kopią wniosku pozwanego z dnia 21 sierpnia 2011r. o produkty kredytowe dla firm (k.70). Z wniosku tego wynika, że kwota kredytu w rachunku bieżącym nr (...), udzielonego celem finansowania bieżącej działalności gospodarczej, wynosiła 36 000 zł. Fakt debetu w rachunku w tej właśnie wysokości strona powodowa udowodniła elektronicznym zestawieniem operacji, według którego zgodnie ze stanem na okres pomiędzy 1 marca 2014r. a 27 maja 2014r. debet ów wynosił 36 000 zł (k.95). Jednocześnie w dniu 27 maja 2014r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku, według którego kwota należności głównej z tytułu udzielonego kredytu wynosiła właśnie 36 000 zł. Z elektronicznego zestawienia operacji wynika nadto, że obciążenie rachunku dalszą kwotą 7 427,29 zł zostało dokonane w dniu 28 maja 2014r. tytułem odsetek (łącznie 7 413,29 zł) i opłat za kartę (łącznie 14 zł), jednakże w ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła podstawy dla takiego obciążenia. W szczególności (...) S.A. nie przedstawił dokumentu umowy, w której pozwany zobowiązałby się do zapłaty na rzecz strony powodowej odsetek według stawek i okresów uzasadniających naliczenie wobec niego kwoty 7 427,29 zł, przy czym podstawy dla takiego zobowiązania brak we wniosku kredytowym z dnia 21 sierpnia 2011r., czy umowie z dnia 11 stycznia 2008r.

Mając na uwadze powyższe rozważania i przywołane przepisy uwzględniono powództwa co do kwoty 36 000 zł, oddalając je w pozostałym zakresie jako nieudowodnione co do szczegółowej podstawy i wysokości (art.6 k.c.) – o czym orzeczono w pkt I i II sentencji wyroku z dnia 30 września 2015r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art.100 k.p.c. Stosunkowego rozdzielenia dokonano w oparciu o założenie, że strona powodowa wygrała sprawę w części wynoszącej 83 % i poniosła koszty procesu obejmujące opłatę od pozwu w kwocie 543 zł, koszty zastępstwa prawnego według minimalnej stawki w kwocie 2400 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 6,79 zł tytułem prowizji bankowych. Wygrała zatem kwotę 2 462,44 zł. Z kolei pozwany wygrał sprawę co do 17 % i zgodnie z żądaniem poniósł koszty procesu obejmujące wynagrodzenie radcy prawnego według minimalnej stawki (2400 zł) – wygrał zatem 408 zł. Stąd od pozwanego na rzecz strony powodowej zasądzono różnicę w kwocie 2 054,44 zł.